

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 6 de maig de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

II. Constitució dogmàtica *Lumen gentium*. 8. L'Església, peregrina en la història vers la pàtria celestial

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Avui ens aturem en una part del capítol VII de la constitució del Concili Vaticà II sobre l'Església, i meditem sobre una de les seves característiques distintives: la dimensió escatològica. Efectivament, en aquesta història terrenal, l'Església camina sempre orientada cap a la meta final, que és la pàtria celestial. Es tracta d'una dimensió essencial que, això no obstant, sovint descuidem o minimitzem, perquè estem massa concentrats en allò immediatament visible i en les dinàmiques més concretes de la vida de la comunitat cristiana.

L'Església és el poble de Déu en camí en la història, que té com a finalitat de tot el seu obrar el regne de Déu (cf. LG 9). Jesús va donar inici a l'Església precisament anunciant aquest regne d'amor, de justícia i de pau (cf. LG 5). Per això som cridats a considerar la dimensió comunitària i còsmica de la salvació en Crist, i a adreçar la mirada cap aquell horitzó final, per a mesurar-ho i avaluar-ho tot des d'aquella perspectiva.

L'Església viu en la història al servei de l'arribada del regne de Déu al món. Ella anuncia a tots i sempre les paraules d'aquesta promesa, rep un avançament en la celebració dels sagraments, especialment de l'Eucaristia, posa en pràctica i experimenta la seva lògica en les relacions d'amor i de servei. Així mateix, sap que és lloc i mitjà on la unió amb Crist es realitza «més estretament» (LG 48), i, al mateix temps, reconeix que la salvació pot ser donada per Déu en l'Esperit Sant també fora dels seus límits visibles.

En aquest sentit, la constitució *Lumen gentium* fa una afirmació important: l'Església és «sagrament universal de salvació» (LG 48), això és, signe i instrument d'aquella plenitud de vida i de pau promesa per Déu. Això significa que ella no s'identifica perfectament amb el regne de Déu, però n'és el germen i l'inici, perquè el compliment serà donat a la humanitat i al cosmos només al final. Per això, els creients en Crist caminen per aquesta història terrenal, marcada per la maduració del bé però també per injustícies i sofriments, sense caure en il·lusions ni en la desesperança: viuen orientats per la promesa rebuda d'Aquell que fa «que tot sigui nou» (Ap 21,5). Per tant, l'Església realitza la seva missió entre el *ja* de l'inici del regne de Déu en Jesús, i l'*encara no* del compliment promès i esperat. L'Església custodia una esperança que il·lumina el camí, i té també la missió de pronunciar paraules clares per a rebutjar tot allò que mortifica la vida i n'impedeix el desenvolupament, i per a prendre posició a favor dels pobres, dels explotats, de les víctimes de la violència i de la guerra i de tots els qui sofreixen en el cos i en l'esperit (cf. *Compendi de la doctrina social de l'Església*, n. 159).

Signe i sagrament del Regne, l'Església és el poble de Déu peregrí a la terra que, a partir de la promesa final, llegeix i interpreta, d'acord amb l'Evangelí, els dinamismes de la història, denuncia el mal en totes les seves formes i anuncia, amb paraules i obres, la salvació que Crist vol realitzar per a tota la humanitat i el seu regne de justícia, d'amor i

de pau. L'Església, per tant, no s'anuncia a ella mateixa; al contrari, en ella tot ha de remetre a la salvació en Crist.

Des d'aquesta perspectiva, l'Església és cridada a reconèixer humilment la fragilitat humana i la caducitat de les seves institucions, que, encara que estiguin al servei del regne de Déu, porten la imatge d'aquest segle que passa (cf. LG 48). Cap de les institucions eclesials no pot ser absolutitzada; encara més, com que viuen en la història i en el temps, són cridades a una conversió constant, a la renovació de les formes i a la reforma de les estructures, a la continuada regeneració de les relacions, de manera que puguin respondre veritablement a la seva missió.

En l'horitzó del regne de Déu s'ha de comprendre també la relació entre els cristians que estan complint avui la seva missió i tot els qui ja han conclòs la seva existència terrenal i estan en un estadi de purificació o de benaurança. *Lumen gentium* afirma que tots els cristians formen una única Església, que hi ha una comunió i una coparticipació dels béns espirituals fonamentada en la unió amb Crist de tots els creients, una *fraterna sollicitudo* entre l'Església terrenal i l'Església celestial: aquella comunió dels sants que s'experimenta en especial en la litúrgia (cf. LG 49-51). Quan preguem pels difunts i seguim les petjades dels qui ja van viure com deixebles de Jesús, també nosaltres rebem ajuda en el nostre camí i reforcem l'adoració a Déu: marcats per l'únic Esperit i units en l'única litúrgia, juntament amb aquells que ens han precedit en la fe, lloem i donem glòria a la Santíssima Trinitat.

Agraïm als Pares conciliars que ens hagin recordat aquesta dimensió tan important i tan bonica del nostre ser cristians, i intentem cultivar-la en la nostra vida.